

Η ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΜΕ ΤΗ ΓΟΥΝΑ - LA VENUS A LA FOURRURE

Σκηνοθεσία: Roman Polanski

Σενάριο : David Ives, Roman Polanski
Leopold von Sacher-Masoch

Ηθοποιοί: Emmanuelle Seigner, Mathieu Amalric

Μουσική: Alexandre Desplat

Φωτογραφία: Pawel Edelman

Μοντάζ: Hervé de Luze, Margot Meynier

Σκηνικά: Philippe Cord'homme

Χώρα: Γαλλία, Πολωνία (Έγχρωμη)

Διάρκεια: 96'

Πρώτη προβολή: Ώρα 6.00 μ.μ.

Δεύτερη προβολή: Ώρα 8.15 μ.μ.

Τρίτη προβολή: Ώρα 10.30 μ.μ.

Μια ηθοποιός προσπαθεί να πείσει έναν θεατρικό σκηνοθέτη και συγγραφέα πως είναι η κατάλληλη για τον πρωταγωνιστικό ρόλο του έργου που θέλει να ανεβάσει, βασισμένο στην "Αφροδίτη με τη γούνα" του Λεοπόλντ φον Ζάχερ-Μαζόχ.

Ο Πολάνσκι διασκεδάζει με ένα "σκηνοθετημένο" παιχνίδι σαγήνης κι εξουσίας, βασισμένο σε ένα υποψήφιο για Τόνι Θεατρικό του Ντέιβιντ Άιβς. Κλειστοφοβική ατμόσφαιρα, εύθραυστη ισορροπία ανάμεσα στην πραγματικότητα και την παραίσθηση, αλλά και μια Γκροτέσκα, υπερβολικά αλληγορική αί-

σθηση, την οποία ευτυχώς χειρίζεται δεξιοτεχνικά μια απολαυστική Εμμανουέλ Σενιέ.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΗΤΣΗΣ

Η διαχρονική και πάντα προκλητική διάθεση του Polanski να προσφέρει στον θεατή εγκεφαλικά ψυχολογικά παιχνίδια με εμφανή την σεξουαλική διαστροφή, βρίσκει ένα πραγματικά γόνιμο έδαφος για κινηματογραφική επίδειξη σκηνοθετικής δεξιοτεχνίας καθώς επιλέγει σε αυτήν την ταινία να αναμετρηθεί με το ομώνυμο πασίγνωστο μυθιστόρημα του Leopold von Sacher-Masoch.

Όπως και στην προηγούμενη συναρπαστική παραγωγή του «Carnage», ο Polanski συνεχίζει να αποδεικνύει την σκηνοθετική του μαεστρία αποδίδοντας με κινηματογραφικό τρόπο μια ακόμη επιτυχημένη θεατρική παράσταση.

Μια πετυχημένη στην Νέα Υόρκη θεατρική παράσταση αποδίδεται κινηματογραφικά με έναν απaráμιλλα κλειστοφοβικό τρόπο και αναδεικνύει μοναδικά το σκληρό παιχνίδι της σεξουαλικής υποταγής και της εξάρτησης.

Η εμπειρία και το ταλέντο του σκηνοθέτη καθιστούν την παρακολούθηση της ταινίας **απολαυστική** χωρίς να χαλαρώνουν ούτε στιγμή την ψυχολογική και σεξουαλική ένταση.

Και αυτό που πραγματικά αξίζει να επισημανθεί είναι ότι στο έργο αυτό των δυο μόνο χαρακτήρων, στο δίπολο αυτό εξουσίας και υποταγής όπου δεν αποσαφηνίζεται ούτε κατ' ελάχιστον ποιος είναι ο θύτης και ποιος

το θύμα, ο γυναικείος ρόλος της Wanda von Dunajew ερμηνεύεται από την Emmanuelle Seigner δηλαδή την γυναίκα του σκηνοθέτη, ενώ ο ρόλος του Severin von Kusiemski ερμηνεύεται από τον πολύ καλό ηθοποιό Mathieu Amalric, του οποίου οι οπτική και κινησιολογική ομοιότητα με τον Polanski είναι εμφανέστατη αλλά κατά πάσα πιθανότητα και μη συμψωματική.

Μια πολύ ρωμαλέα δημιουργία του ιδιόρρυθμου αυτού δημιουργού που δεν πρέπει κανείς να παραλείψει να δει.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑΣ

Ο Ρομάν Πολάνσκι καταπιάνεται με τη γυναικεία εξουσία και τη σεξουαλική υποδούλωση, με αποτέλεσμα περισσότερο χαριτωμένο και λιγότερο αισθησιακό απ' ό,τι περιμέναμε.

Μέσα σ' ένα άδαιο θέατρο, στο κέντρο του Παρισιού, ο Τομά, θεατρικός συγγραφέας και σκηνοθέτης, γκρινιάζει στο τηλέφωνο μετά από μια κουραστική μέρα οντισιόν που δεν οδήγησαν πουθενά. Ψάχνει για πρωταγωνίστρια για το νέο του έργο, «Venus in Fur». Ξαφνικά η πόρτα ανοίγει και μπαίνει μέσα μια τελευταία, αργοπορημένη ενδιαφερόμενη: η Βάντα, σαχλή, φλύαρη και φτηνάρια, με μια κακόγουστη έκδηλη σεξουαλικότητα, άλλη μια εκνευριστική ηθοποιός, έτοιμη να εξαντλήσει την υπομονή του Τομά. Μόνο που μόλις η Βάντα ανεβαίνει στο σκηνή, συμβαίνει μια μαγική μετάλλαξη και η γυναίκα μεταμορφώνεται, σταδιακά με διαλείμματα, στην ηρώδα του συγγραφέα, μια μοιραία γυναίκα που τον παρασύρει διαδοχικά στο ενδιαφέρον, τον πόθο και την εμμονή.

Ο Ρομάν Πολάνσκι, δυο χρόνια μετά το «Carnages», χρησιμοποιεί και πάλι ένα θεατρικό έργο ως πρώτη ύλη του, το «Venus in Fur» του Ντέιβιντ Αϊβς, που πραγματεύεται και εκσυγχρονίζει τη θεωρία του Λέοπολντ φον Ζάχερ Μαζόχ και την ηθονική διάσταση της υποδούλωσης του άντρα στο γυναικείο ερωτισμό.

Οποιος περιμένει, από το συνδυασμό του αντικείμενου με το όνομα του Πολάνσκι ένα αποτέλεσμα σκανδαλιστικό ή απλά πικάντικο, θα εκπλαγεί: η ταινία, παρότι προέρχεται από αμερικανικό θεατρικό έργο, έχει έντονα «γαλλικό» χαρακτήρα στους ασταμάτητους, ρυθμικούς διαλόγους, τις φιλοσοφικές αναλύσεις και την πρόθεση ηθοποίησης του ωραίου.

Κλεισμένη μέσα στο θέατρο, με δύο μόνο ηθοποιούς, η ταινία του Ρομάν Πολάνσκι, χάρη στην ασταμάτητη ανταλλαγή από ατάκες και τις συνεχόμενες συναισθηματικές μεταπτώσεις και ανατροπές ταυτότητας, ξεπερνά με τέχνη τη «θεατρικότητα» της. Ο Ματιέ Αμαλρίκ είναι θαυμάσιος σ' ένα ρόλο – αντίγραφο, ακόμα και εμφανισιακά, του ίδιου του Πολάνσκι. Η Εμανουέλ Σενιέ είναι η ηθοποιός που απογειώνει την ταινία, εύπλαστη, αισθησιακή και σαφής κυρίαρχος του παιχνιδιού.

Ωστόσο οι τέσσερις τοίχοι του σκηνικού και η τάση για ακαδημαϊσμό της ταινίας, μοιάζουν να χαλιναγωγούν το κινηματογραφικό ταμπεραμέντο του Ρομάν Πολάνσκι που μπορεί να χειρίζεται τα δεδομένα με γρηγορότερες ταχύτητες, πιο ξεκάθαρη ατμόσφαιρα κι έναν ακαταμάχητο θεωρητικό ερωτισμό απ' ό,τι οποιοσδήποτε άλλος σκηνοθέτης, αλλά δε βρίσκει ευκαιρία να παρουσιάσει κάτι αληθινά ξεχωριστό, που θα μείνει στη μνήμη ως ένα από τα **highlights της αριστουργηματικής καριέρας του.**

ΛΗΔΑ ΓΑΛΑΝΟΥ

ROMAN POLANSKI

Πολωνός σκηνοθέτης, παραγωγός, συγγραφέας και ηθοποιός. Έχει κάνει ταινίες στην Πολωνία, Βρετανία, Γαλλία και Η.Π.Α. και θεωρείται ένας από τους λίγους διεθνείς κινηματογραφιστές.

Γεννήθηκε στο Παρίσι το 1933. Οι γονείς του επέστρεψαν στην Πολωνία από τη Γαλλία το 1936, τρία χρόνια πριν την έναρξη του Β' Παγκοσμίου πολέμου. Με την εισβολή των Γερμανών στην Πολωνία το 1939 η οικογένειά του ως εβραίοι, στάλθηκε σε Γκέτο στην Κρακοβία. Οι γονείς του στη συνέχεια στάλθηκαν σε 2 διαφορετικά στρατόπεδα συγκέντρωσης, ο πατέρας του στο Mauthausen - Gusen στην Αυστρία (επέζησε του πολέμου) και η μητέρα του στο Άουσβιτς όπου δολοφονήθηκε. Ο Roman ήταν μάρτυρας της σύλληψης του πατέρα του και μετά, σε ηλικία 7 ετών κατάφερε να δραπέτευσει από το Γκέτο και να επιζήσει του πολέμου, περιπλανώμενος στην υπαίθρια Πολωνία και προσποιούμενος το Ρωμαιοκαθολικό που επισκέπτεται συγγενείς του. Η ταλαιπωρία και ο ξυλοδαρμός των χρόνων αυτών, τον άφησε με ρήγματα στο κρανίο.

Συνέχισε να κρύβεται σε δάση και αχυρώνες ζώντας σαν αλήτης και κλέβοντας για την τροφή του. Έβλεπε όμως ταινίες. Με το τέλος του πολέμου το 1945, ξαναβρήκε τον πατέρα του που τον έστειλε σε τεχνικό σχολείο, αλλά ο Roman είχε άλλα σχέδια.

Τη δεκαετία του 1950 ξεκίνησε την καριέρα του ως ηθοποιός σε ταινίες του Αντρέι Βάιντα. Στη συνέχεια σπούδασε κινηματογράφο στη Σχολή Κινηματογράφου του Lodz. Η πρώτη του ταινία "Nóż w wodzie" (1962) ήταν η πρώτη Πολωνική ταινία που κέρδισε Υποψηφιότητα για Όσκαρ Καλύτερης Ξένης Ταινίας.

Το 1968 πήγε στο Χόλιγουντ όπου έκανε το ψυχολογικό θρίλερ "Το μωρό της Ρόζμαρι", όμως μετά τη δολοφονία της γυναίκας του Σάρον Τέιτ από τη συμμορία Manson το 1969, επέστρεψε στην Ευρώπη. Το 1974 έκανε πάλι στην Αμερική την ταινία "Chinatown" που θα του άνοιγε εξαιρετική πορεία στο Χόλιγουντ, αν δεν είχε κατηγορηθεί για βιασμό ενός 13χρονου κοριτσιού. Επέστρεψε στην Ευρώπη για να αποφύγει τη φυλακή.

Η ταινία του "Tess" (1979) κέρδισε βραβεία Oscar και Cesar. Η ταινία του "Ο Πιανίστας" (2002) κέρδισε όλα τα σημαντικά βραβεία, περιλαμβανομένων των Oscar Σκηνοθεσίας, Χρυσό Φοίνικα στο Φεστιβάλ Καννών, Βραβείο BAFTA και Βραβείο Cesar.

Ο Ρομάν Πολάνσκι έχει πάρει συνολικά για τις ταινίες του 71 βραβεία και 44 υποψηφιότητες.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ

La Vénus à la fourrure 2013, A Therapy 2012, O theos tis sfagis 2011, The Ghost Writer 2010, GREED, a New Fragrance by Francesco Vezzoli 2009, Chacun son cinéma ou Ce petit coup au coeur quand la lumière s'éteint et que le film commence 2007, Oliver Twist 2005, Ο Πιανίστας 2002, The Ninth Gate 1999, Death and the Maiden 1994, The King of Ads 1993, Bitter Moon 1992, Frantic 1988, Pirates 1986, Tess 1979, Le locataire 1976, Chinatown 1974, Che? 1972, Weekend of a Champion 1972, The Tragedy of Macbeth 1971, Το Μωρό της Ρόζμαρι 1968, Dance of the Vampires 1967, Cul-de-sac 1966, Repulsion 1965, Les plus belles escroqueries du monde 1964, Nóż w wodzie 1962, Ssaki 1962, Le gros et le maigre 1961, Lampa 1959, Gdy spadają anioły 1959, Dwaj ludzie z szafa 1958, Morderstwo 1957, Rozbijemy zabawę 1957, Uśmiech zebiczny 1957, Rower 1955.